

2

Zobudí ma trieskanie kuchynskými skrinkami. Načiahnem sa po lieky. Vzápätí sa načiahnem za Mikeom a zisťujem, že tam nie je.

Cestovná taška zmizla s ním. V kúpeľni nechal zasvietené. Bolo by priveľa žiadať od neho lístok na rozlúčku, ale, samozrejme, že som sa po nejakom poobzeral.

Našiel som si správu: [MICUKO HARA](#)

A ďalšiu: [DOHLIADNI, ABY SI VZALA LIEKY, ZABUDA NA TO](#)

A ešte jednu: [JE TO MOJ OTEC, BEN. FAKT NEJDE O TEBA](#)

* * *

Micuko v kuchyni otvára skrinky, nazerá do nich a znovu ich zatvára. Na sporáku vrie voda. Na linke čaká hrnček. Uvarila ryžu, nakrájala uhorky, pripravila stratené vajcia, a keď stupím na dlaždicu, ani sa na mňa nepozrie, nijako neuzná moju prítomnosť.

Po chvíli mi pokývne.

Pracuješ? spýta sa ma.

Čože?

Nepracuješ, skonštatuje Micuko a pokrúti hlavou.

Ale áno, namietnem. Väčšinou populudní.

A ako to prebieha?

Strážim deti.

Takže si učiteľ, vraví Micuko.

Skôr opatrovatel'.

Na to už Micuko nepovie nič a ja sa ani nesnažím ďalej udržiavať rozhovor.

Je územčistá, rovnako ako Mike, ale vrtká. Statná. Doje, čo má v miske, a hneď sa pustí do umývania riadov. Poviem jej, že sa s tým **vôbec** nemusí zapodievať, no ani sa ku mne neotočí.

Všetko dokončí, poutiera drez a riady uloží naspäť do skri-niek. Netuším, kde našla utierku. Práve keď pri dverách vezme do ruky svoju bundu a topánky, spýtam sa jej, či si vzala lieky, a Micuko sa na mňa konečne zahľadí.

Žartuješ, prehovorí.

Mike mi to spomínal, dodám.

Neuveriteľné, odfrkne. Toto ti nezabudol povedať.

Mrzí ma to, poviem.

Teraz sa ospravedlňuješ. Nuž, s tým prichádzaš neskoro, skonštatuje Micuko.

A si hlučný, dodá.

Obaja ste. Celú noc. Ako zvieratá, zakončí, predtým ako za sebou zatvorí dvere.

* * *

Matkin nový manžel je Nigérijčan. A pastor. Majú nemeckého trpasličieho špica a dvoch synov. Bývajú v susedstve s bránou, v takom, kde sa usporadúvajú pouličné večierky a komunitné stretnutia, na ktoré každý niečo prinesie, ale keď som Lydii prvý-krát ukázal ich vianočný pozdrav, čo poslali otcovi, zvraskla.

Ten *pes*, vydala zo seba.

Doriti, je *odporný*.

* * *

Do práce zvyčajne bicyklujem. Auto patrí Mikeovi. Napísané je na jeho meno, lenže teraz je preč, tak na ňom jazdím, iba aby som vedel, aké to je. Volant je pod mojimi dlaniami ob-dratý a teplý, palcom spočívam na natrhutej látke, sedadlo je vysedené, pravdepodobne od Mikeovho zadku. Snažím sa na ňom usadiť, ale nejako sa mi to stále nedarí. Chvíľu sa hrám

so spätným zrkadlom, no nakoniec to vzdám a celý čas šoférujem naslepo.

Väčšinu dní sa v družine starám o tých istých osem detí. Je tam Hannah s vyrovnanými vlasmi. Thomas s vrkôčikmi. Xu a Ethan sú dvojčky a Marcos má sestru Silviu. Potom je tam ešte Margaret, ktorá je od ostatných o rok staršia, a Ahmad, osamelý čierny chlapec, asi o dva roky mladší od zvyšku skupiny.

Mám aj kolegov. Obrovského neupraveného belocha menom Barry a Ximenu, ktorá je jeho presným opakom. Spoločne tvoríme akýsi tím. Šéfka prichádza po večeroch, ale väčšinou nám iba rozdá peniaze a rozpisy, a pokiaľ nerozdáva výplatné pásy, je viac-menej nezastihnuteľná.

Keď tackavo vojdem do dverí, Ximena mi zamáva. Dáva pozor na Ethana a Xua na hojdačkách. Ahmad vybehne z pieskoviska, prstom ukazuje na to nič za jeho chrbtom a ja ho za lakte zdvihnem do vzduchu. Rozosmeje sa. Je to náš rituál.

Ximene porozprávam o Mikeovi.

Si robíš srandu, povie.

Nie.

No a rozprával si sa už s jeho matkou?

Niečo mojím smerom prehodila, poviem.

Tvojím smerom, zopakuje Ximena.

Asi tak.

A?

Neviem.

Je to Mikeova mama, poviem nakoniec.

Nie, namietne Ximena. Sú matky a potom sú mamy. A ešte *maminy*.

Ximena žije so svojou matkou a spoločne vychovávajú jej dieťa. Teda aspoň tak to rada podáva – že vychováva šesťročného chlapca so svojou matkou. Kedysi študovala medicínu, ale sekla s tým, a keď si oteckovia prídu vyzdvihnúť deti, vždy sa pri nej na recepcii zdržia.

Nedávno som sa Ximeny spýtal, prečo sa s nimi vôbec zahadzuje. Na revanš mi položila otázku, či už som niekedy videl mŕtvolu.

Nezáleží na tom, či je staršia o päťdesiat rokov alebo o dva-
dsať, začala vysvetľovať, telo je telo.

Ximena sa však o pár týždňov znovu vydáva. Za nejakého be-
locha, ktorý sa živí čistením zubov. Stretol som ho presne raz.

Kým odídem na obed, Ximena sa mi dotkne lakťa.

Má to aj svetlú stránku, povie. Mohol to byť Mikeov otec.

Mike ťa tu mohol nechať s nejakým chlapom, zakončí.

* * *

Na siedmom, ôsmom alebo deviatom rande som sa Mikea spý-
tal na rodičov. V tom čase som už uňho sem-tam prespával.
Objednali sme si pizze s jednou prílohou a pili víno z benzínky.

Dlho na mňa hľadel, až potom sa rozhovoril.

Mama vyrástla v Tokiu, začal Mike. Žila v meste, keď ju
otec nabúchal. Porodila, presťahovala sa sem a nakoniec sa vrá-
tila domov.

Do Japonska?

Hej.

Ale ty si sa nechcel vrátiť s ňou, podotkol som a Mike sa
zatváril akosi zvláštne.

Nie, priznal. Ja žijem tu.

No mama je veľmi prispôsobivá, pokračoval. To som po
nej zdedil.

A tvoj otec? vyzvedal som ďalej.

Čo s ním? precedil Mike.

Nespomenul si ho.

Nespomenul som ho.

* * *

Raz večer mi Mike povedal, že jeho otec Micuko bil. Sedeli sme
vo štvrti Warehouse a sledovali, ako jeho kamoši brnkajú na
gitarách v akejsi kapele. Dovliekli sa na pódium trochu napití,
vrtali sa v zosilňovačoch, ktoré sa už topili v echu. Nejaký mla-
dý v kostýme mexického mariachi hudobníka zadul do trúbky.
Ospalý dav za nami prikyvoval, poskakoval si na prvú a na tretiu.